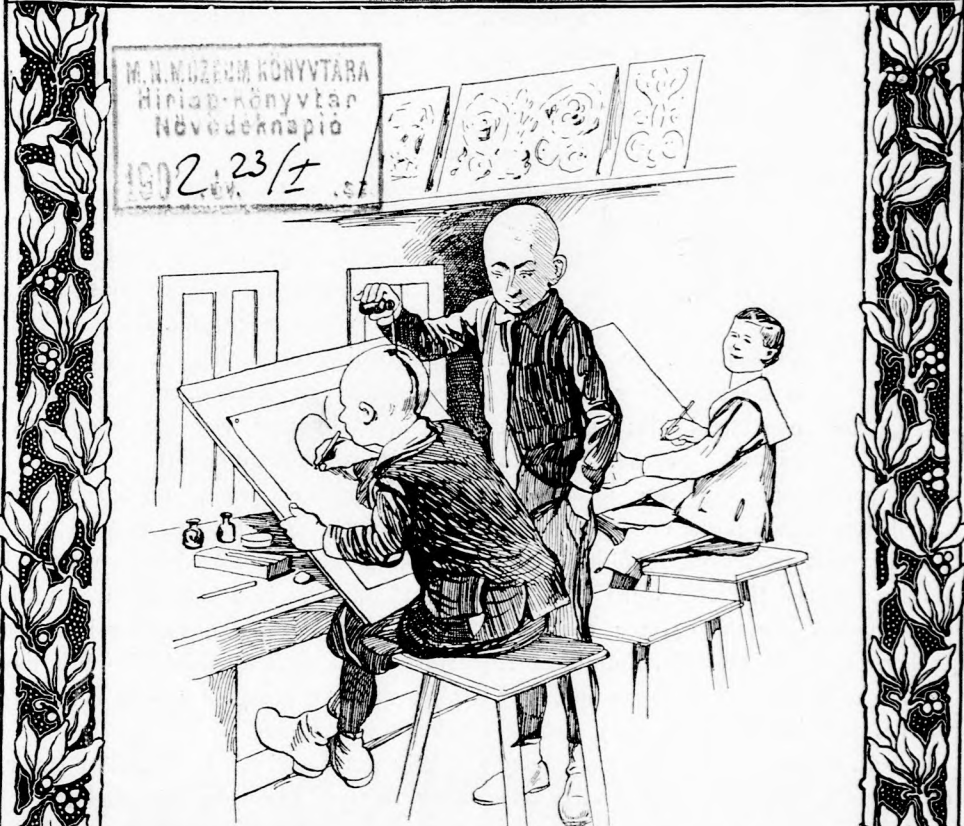

KIS NAP

... A TINTA VÉGIG ÖMLIK A KOPASZ FEJÉN. (L. a 213. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LXI. köt. 14. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. október 6-án.
M megjelen minden vasárnap 16 lapon.

ROSZCSONT FERKE
LEGUJABB ÉS LEGSZELIDEBB MÓKÁI.

Elmondja *Ida néni.*

(Képekkel.)

LACZI pajtás kényelmesen sétált az utcán, várva, hogy kerüljön elő valaki a nemes kompániából. Szemközt vele jött egy fiu. Lehett

akkora mint Laczi, de messziről is meglátszott rajta, hogy nem hozzá való; mert olyan kinyalt hetyke urficska

volt, aki peczkesen, begyesen lépegetett, hogy a világért valaki hozzá ne érjen. Laczi ügyet sem vetett volna rá, legföljebb egy kis oldalba lökessel tisztelte volna meg, ha mellette elmegy. Hanem egyszer csak azt hallja, hogy a nevét kiáltják. Felpillant... hát Ferke koma az, aki rohanva jön, úgy hogy a kalapja is lerepül a nagy sietségben. Nyilván ő kerget valakit, vagy hogy tán őt kergetik. Még messziről kiáltja oda Laczinak:

— Üsd pofon a betyárt!

Kit, mit? Laczi nem kérdezte, hanem egyenesen neki ment a szemközt jövő kényes urficskának és úgy teremti képen, hogy szikrázik a szeme. A fiu elbődül, nyomban rá valaki fogja Laczikát gallér-

jánál és csitt-csatt!... hullt az áldás, hogy most Laczin volt a sor ordítani. Épp akkor érkezik oda lihegve Ferke is. Mikor közletről látja a fiut, aki olyan ártatlanul jutott a pofon-csapáshoz, mérgesen ráförmedt Laczira:

— Te számár, hiszen nem ezt gondoltam!

— Hát kit, te foka! bömbölt Laczi.

És alig hogy kiszabadult a büntető kézből, rávetette magát Ferkére.

— Hát nem te mondtad, hogy üssem pofon? Miattad kaptam ki most. Hanem ezért meglakolsz!

Természetesen Ferke sem hagyhatta magát és olyan szép kis dulakodás kerekedett köztük, hogy no! A járókelők mulatóságára meghempergették egymást a földön s mikor végre megunták, feltápázkodtak. Ferke, mikor látta, hogy a Laczi fél arcza megdagadt egy ütéstől, amit a fiunak az édes apjától kapott, egy kicsit sajnálta hű pajtását és mentegetődzött.

— Mindennek az a pimasz fráter az oka, mondá. Azt hittem, Szántó Mátyás, hát pedig valami nyafka kisasszonyka! Ugy visitott, mint malacz a zsákban. Az a bögő majom! Matyi föl sem vette volna, nem is hívott volna segítséget, legföljebb a kapottat vissza adja, amint illik — de nem csapott volna olyan vásárt.

Már azt Laczinak is el köllött ismernie, hogy Matyi különben viselkedett volna, mint az a gyáva kölyök. Csak azt sajnálta, hogy nem vágta pofon legalább huszonháromszor.

— Ne félj! vigasztalta Ferke. Megkeserüli még ő ezt! A kezembe kerül még az a kótyonfitty vitéz. Nem tudom, kicsoda; de azt a sárga, csunya pofáját ezer közül

megismerném. Majd holnap rá lesünk és elpáholjuk!

— Én még ma csipem fülön! mondá Laczi. Nem nyugszom, amíg nem töröm össze minden porczikáját. Hogy tüzel az arczom! Haszontalan gyávája, majd megemlegeti!

Laczi azután abba hagyta a duzzogást és ketten tovább sétáltak. A fél pofája akkorára dagadt mint egy szoboszlai cipó. Ami Laczi barátunk bizony fura volt így, mert hogy a szája félre állt. De nem törődött vele. Eszébe sem jutott, hogy jó volna rá egy kis hideg borogatás. Mihelyt nem sajtolt annyira, megjött a jó kedve. Ferke pajtás, akinek nem fájt semmije, még pajkosabb lett.

Hogy a »Sas«-kávéház elé értek, megálltak. Valamit láttak ottan, ami nagyon tetszett nekik. A nagy tükör-ablakon keresztül egy kopasz fej világított kifelé, amelyen a nyak-csigolyáig egyetlen egy szál haj sem volt. A kopasz ur háttal ült az ablakhoz és nem vette észre, hogy a két fiu hogyan bámulja. A gézengúzok nevettek, hogy majd megpukkadtak.

— Hallod-e Laczi! mondá Ferke; de csak szép volnál, ha ilyen kopasz volnál. Ez a frizura pompásan illene a te pofádhoz!

Laczinak tetszett a gondolat.

— Megpróbálhatom, nem valami nagy sor. Csak le köll borotváltatnom a fejemet. De ingyen nem teszem. Mit adsz érte?

— Hát ezt a szép tollkést, melyet Sándor bácsitól kaptam. Nézd csak, milyen szép!

— Az, de eltört a pengéje. Nem köll! akadékoskodott Laczi.

— Sebaj! Pompás dugóhúzója van. Látod, ez nem olyan kis fiunak való tollkés, tromfolt vissza Ferke. De Laczi nem adta meg magát.

— Jól van, hát adok még egy skatulya bajusz-pedrót a hegyébe. Ez is a Sándor bácsié volt, mert hogy ettől volt olyan szép a bajusza. Milyen finom szaga van! Szagold csak!

De már ember legyen, aki ennek az ajánlatnak ellen állhatna. Laczi is engedett. Mert igaz ugyan, hogy a bajusznak még csak a helye pompázott az orra alatt: de hát ő is álmodott olyan hetyke, kifent, éles hegyével fölfelé kunkorodó férfias diszről. Rögtön be is ment a fodrászhoz, aki-nél rendesen nyíratkozni szokott. Nehány percz mulva kijött ragyogó arcczal s még ragyogóbb tar fejjel. A fodrász, a legények nevettek utána, Ferke meg olyan kacagással fogadta, (Lásd a képet a 213. lapon.) hogy szinte hanyatt esett. De különös figura is volt Laczi az ő dagadt pofájával és ilyen kopasz fejjel. Ferke alig tudott magához térni a nagy nevetéstől.

— Laczi pajtás, nesze a bajusz-pedrő, meg a kés! Olyan szép vagy, hogy Barnum is csudának mutogathatna a czirkuszában!

Laczi egy csöppet sem bánta, hogy így nevetik, sőt nagyon mulatságosnak találta. Minden kirakat előtt megállt és a tükörben fintorgatta az arczát. Végre azonban megsokalta a nagy dicsőséget. Szinte kényelmetlenül érezte magát, hogy Ferkének nem jut ki belőle. Miért legyen ő egymaga csuda? Oda szól barátjának:

— Hallod-e Ferke, vissza adom a tollkésedet, ha te is így leborotváltatod a fejedet, mint én.

Ferke kapott az ajánlaton. Sajnálta a dugó-húzós tollkést meg a szagos bajusz-pedrót, aztán tetszett neki a Laczi feje, hogy olyan fehér és sima, mint a tekegolyó.

— Én bajusz-pedrőt is adtam neked, mondá. Add vissza azt is.

Laczi ráállt és most Ferke kopaszította meg magát; vissza kapta hűségesen a holmiját amivel olyan nagyra volt. Most a két gyerek karonfogva sétált tovább nagy büszkén. Sohasem voltak olyan udvariasak, mint most; mindenki előtt lerántották kalapjukat. Az emberek vissza tántorodtak, mikor az a két kísérteties fehér golyóbis ötlött szemökbe. A kis Valéria báró-kisaszszony, aki a nevelőnőjével arra sétált, szinte halálra ijedt tőlök. Az imposztorok mélyen meghajoltak előtte födetlen kopasz fővel, mire akkorát sikoltott, hogy a népek oda futottak. Képzelhettek, hogyan fogadták őket otthon! Ferke mamája majdnem elájult; fázott, hogy ha ránézett. Erzsike és Dezső szinte irtóztak tőle, akár egy nyuzott patkánytól. Apa jól megverte a lurkót és kimondta rá a szentenciát, hogy addig nem szabad az asztalhoz ülnie, míg a kopaszága tart. Nagy büntetés volt ez Ferkének, mert nem kérhetett tiszser »meg egy kicsit«, ha külön étkezett és be köllött érne azzal, amit elébe adtak. Mondanom sem kell, hogy Laczi sem részesült külön fogadtatásban otthon. Volt drága dolga a nádpálcának! Hiába mondta, hogy Ferke vette rá erre a csinyre, apja nem hederített a kifogásra, hanem mérte ki a porcezióját az utolsó simogatásig.

Volt ami még a verésnél is jobban bántotta a két fiut: az a gondolat t. i. hogy a másik rászedte. Ferke így okoskodott:

— Hogy is volt csak? Mit nyertem vele, hogy kopasszá borotváltattam a fejemet? Hiszen azelőtt volt tollkésem, bajusz-pedróm meg hajam, most pedig nincs hajam. Laczi rászédett, ez világos!

Laczi pedig így hányta-vetette a dolgot:

— Se tollkés, se bajusz-pedrő. Miért vagyok hát csuf kopasz fejű? Ferke megcsalt! Másképp nem is lehet!

Ha mindenki nevette őket, egy örömiük mégis volt: reggel nem köllött fésű, hanem elég volt a frizurájokhoz a törülköző. Ferke vigasztalta a mamát:

— Ne félj mamácskám, nem lesz szep-lős a fejem; és ha lesz is, majd eltakarja később a haj.

Az iskolában olyan éljenzéssel fogadták őket az osztálytársak, hogy szinte bedől-t a fal. Ahány fiu csak volt a teremben, mind körül fogta a két kópét, megtapogatták-simogatták a tar fejüket. Volt olyan is, aki skálát dobolt el rajta, azaz hogy csak próbálta, mert Ferke nem bírta, hogy az ilyet tölje, és Laczi sem különben. Rugdalóztak, püföltek jobbra-balra és lett abból olyan általános verekedés, amilyen már rég nem esett.

A nagy sivalkodásban a csengetést sem hallották. Midőn a tanár ur az osztályba lépett, a fiukat ott látta egy csomóban a földön dulakodni; és aki legjobban ordított, az a Málík Jóska volt, az osztálynak minta tanulója! No hiszen, tartott is a tanár ur szörnyü ítéletet! Az egész osztályt lezárta délre, és Málík Jóska legelőször kapott életében papiros-galuskát és tinta-levest ebédre.

Mondhatom, akkor dél előtt nagyon keveset tanultak az osztályban. Laczi és Ferke együtt ültek és szörnyü fura volt nézni azt a két strucztojást, kivált mikor írás- és olvasás-közben lehajoltak. A gyerekek röhögtek, a tanár ur sem állhatta a nevetést. Végre a leghátulsó padba ültették őket, hogy a többiek ne lássák. Nem is bánták

valami nagyon; legalább nem vette észre a tanár, hogy nem figyeltek.

A rajz-órát Ferke nem szereti, de Laczi annál jobban. Hiszen tudjuk, milyen művész! Szorgalmasan pingálgatott, míg Ferke, ki a harmadik vonásnál már elrontotta a rajzlapot, nem tudott unalmában hová lenni. Amint nézi pajtását, aki egészen ráhajolt a rajzra, furcsa ötlete támadt: hogy milyen szép volna egy piros folt éppen a Laczi búbjának a kellős közepén! És már fogja is a piros tentát, hogy egyet oda csöpentsen... de oh jaj!... meg-rándul a keze és az egész tinta végig ömlik a kopasz fejen, (Lásd a képet a czim-lapon.) hátul a nyakába, elől meg mint piros eső le a Laczi

arczára, be a félig nyitott szájába, aztán a rajzra, a ruhára, a padlóra.

Mint a sebzett oroszlán ordít fel Laczi és a zöld tintát vágja Ferke fejéhez, aztán a kéket. De Ferke sem rest: a tust meg a sárga festéket keni rá Laczira, ez meg

az ő vörös tentáját locssantja az ellenfélre. Most egymásnak esnek s csak még jobban keverik össze a színeket. Ebben a pillanatban lép be a tanár ur, akit azelőtt kihívtak volt a teremből. Meglátja a veszedelmet s szét választja őket. Amint hozzájok nyult, ő maga is olyan tarka-barka

lett, mint a fiuk.

— Mit műveltök, ti vastsott ficzkók? rivalt rájuk. Istentelenség az, így bemázolni egymást. Takarodjatok le az iskola-szolgához és mosakodjatok meg! Lesz majd nektek ne mulass!

Még csak arczul vágni sem lehetett őket, olyan mázos volt az arczuk. No hiszen, keserves is volt az a mosakodás az iskola-szolgánál. Az asszony

meleg vizzel és szappannal fogott a nagy munkához, de nem lehetett a fiúkkal birni. Ferke tánczolt kinjában és öklével hadonászott, folyton kiabálva:

— Jaj de csip! Kimarja a szemem! Megvakulok!

... KACZAGÁSSAL FOGADTA. (Lásd a 211. lapon.)

Laczi bömbölt, hogy ő meg nyelt a festékes vizből és meg fog halni. Mikor látták, hogy nem boldogulnak velök, az iskola-szolga és az asszony abba hagyták, megtörülték a fiuk bubját és úgy küldték őket haza. Különbén kár is lett volna vesződni a gézenguzokkal, mert a színes tinta nem kopik le egyhamar. Most a fiuk pompásan festettek. Azelőtt fehér strucztojás volt a fejük, most pedig szép himes, husvétra való. Bámulva néztek az emberek utánuk, mikor haza mentek; azt hitték maskurák vagy bolondok.

Otthon pedig megrémültek a mamák. A ruhát, a fehéreneműt, ami rajtok volt, nem lehetett többé viselni, tönkre volt az téve, el is kellett dobni, még a koldusnak sem adhatták oda. Hogy a testük be volt festve, de még a lábuk is, mert egészen odáig csurgott le a hátukon végig a tinta. És ez még hagyján; de csak nem járhatnak olyan tarka búbbal, mint a stiglicz?

Teréz néni mondta a mamának, ne bántsa Ferkét, ne mossa! Majd lekopik idővel, aztán néhány nap múlva kinő a hája és elfödi. De a mama nem akart addig várni. Az egész ház segédkezett a mosásnál. Mind-annyian fogták, tartották míg Lizi a szobalány lúggal kefével hozzá látott. Ferkének egész czukrász-boltot ígértek, csak türje szépen. Ám azért ő kelme rugdosott, kapálózott, mint valami csikó. Az első nagy mosás után össze keveredtek a színek és szivárványt mutatott a buksi fejük. Aztán, mikor másodszor citromlével, szappan-gyökérrel és tudja Isten még mivel sikálták a bőrüket, mégis engedett a zöld tinta, utána a kék. De a piros állhatatos maradt. A Lizi vörös keztyüt kapott tőle, a törülközők is piros lobogókká váltak, de azért a piros színből még maradt elég a

Ferke fején. A legszebb hajnalszínben ragyogott, épp úgy mint a Laczi komáé, akit szintén úgy mostak, szapultak, sikáltak, mint szegény bajtársát.

Biri néni azt mondta, borotváltassák le a bőrüket is; de ezt a tanácsot meg nem fogadta a mama.

Egy jó mégis volt a dologban: az, hogy nem köllött az iskolába járniok. Az igazgató azt üzenté, maradjanak otthon, amíg a hajok meg nem nő; de az utcán se mutatkozzanak világ csufjára! Így hát olyan házi börtön-félet kaptak. Alaposan fel is használták az időt és elkinozták a házbelieket; ezek alig várták már, hogy szabadulhassanak tőlük.

(Folytatása következik.)

VOLNÉK CSAK ÉN!..

— Párbeszéd. —

Béla (lecsapva a könyvet, melyet olvasott.) Unalmas história! Mennyivel mulatságosabb lett volna, ha kirándulhatok apácakával! Már azt hittem, indulunk... mikor egyszerre csak azt mondta, hogy dolga van, nem mehet.

Lenke. — Éppen így jártam én a mamával. Most már unatkozhatunk kettesben. Dejszen! Volnék csak én a mama!...

Béla. — No, hát akkor mi volna?

Lenke. — Minden másképp volna, minden jobban volna. Legelőször is nem kelnék föl olyan korán. Mire való az? Olyan jól esik reggel az ágyban félig szunyókálva heverészni! És amikor leg-is-legjobban esik, akkor kell fölkelni. Borzasztó az! Volnék csak én a mama, délig ott nyujtózkodnám az ágyban.

Béla. — No, azt én szépen megköszöném! Akkor nem csak reggelit, de még ebédet sem kapnánk, vacsora idejéig koplalhatnánk.

Lenke. — Ej no! Hát... jól van, fölkelni csak fölkelnek, de az már bizonyos

hogy aztán mindjárt szépen föl is öltözködném. Mire való az a sok szép ruha? Ott hever a szekrényben. Én minden nap magamra ölténém a szép selyem ruhát és mennék sétálni.

Béla. — Megjárnád vele. Akkor mit öltöznél fel, ha parádéba kell öltözni, látogatóba menni? Nem lehet minden nap parádézni.

Lenke. — Jaj, ne akadékoskodjál! Hát eljárának minden nap látogatóba és hívnék mindennap vendégeket, aztán vígan volnánk, mulatnánk.

Béla. — Attól tartok, rossz vége volna, még pedig hamarosan. Látom én, hogy a mamánknak nap-hosszat ezer a dolga. Sütnék, főznek, takarítanak, majd befőznek, varrnak, mosnak. Ha ez minden elmaradna, ha mindig csak mulatgatna, biz' a ház is fölfordulna.

Lenke. — Ugyan ne mondj mindig ellent! De hát jól van, legyen úgy! Hanem az már bizonyos, hogy esténként nem mennek a tyukokkal aludni. Most alig hogy este lett, alig hogy megvacsoráltunk, már lefekvésre készülünk. Ha már egész nap dolog van, hát vigadnánk, tánczolnánk este, akár kivilágos kivirradtig.

Béla. — Nem hiszem én, hugocskám. Aki egész nap fáradozott, szeret lepihenni, nincs kedve annak a virrasztásra, mert különben másnap elalussza a szép napot s munkájára képtelen.

Lenke. — Ejnye, de kiállhatatlan vagy! Végre még bebizonyítod azt is, hogy nagyon jó itt unatkozni és apácska jól tette, hogy nem vitt magával kirándulásra.

Béla. — Szó sincs róla! Az már egészen más! Volnék csak én apuska! Majd tudnám én, mit csinálók!

Lenke. — Ugyan mit?

Béla. — Sokat... és sokkal jobban. Már én csakugyan elhevergetnék az ágyban kedvemre akár délig is. A férfiaknak nem köll ebédről, főzésről gondoskodniok, hát én bizony nyújtózkodnám, amíg csak jól esik.

Lenke. — Igen ám, de hát a hivatal? Oda nem lehet az ágynak a négy lábán eljutni.

Apácsról pedig azt hallom, hogy nagyon pontos hivatalnok.

Béla. — Ej mit! Hát... no jól van, oda elmennék... Vagy biz' én nem is mennék. Ki parancsol apácskának? Az ő helyében én bizony nem is járnék abba az unalmas hivatalba, nem fárasztanám magamat azzal a sok munkával, hanem egészen a magam kedve szerint tölteném a napot s az ilyen szép időben, mint a mai, eljárának kirándulásokra.

Lenke. — Csak hogy az nem sokat hozna a konyhára. Ha nem köllene a hivatal, akkor jövedelmed sem volna. Akkor aztán miből élnél?

Béla. — Ugyan ne akadékoskodjál már no! Hát jól van, nem bánom, elvégezném azt az unalmas dolgot. De az már bizonyos, hogy mindennap pompás lakomát csapnék és mindenből, amit szeretek, annyit enném, amennyi csak szememnek számnak tetszik.

Lenke. — Azt hiszem, nem sokáig tenéd. Hamar bele betegednél, ha nem vigyáznál arra, hogy a jóbul is megárt a sok.

Béla. — De mindenben találsz hibát! Még bizony azt hiszed, hogy nem volna jól úgy, ahogy én csinálnám, ha én volnék az apácska helyén.

Lenke. — Csak éppen úgy, mint ahogy te azt hiszed, hogy én mindent rosszul csinálnék, ha én volnék a mamácska.

Béla. (nagyot nevet.) Hahaha! Tudod mit, hugocskám? Hát ha igazunk van mindkettőnknek abban, amit egymásról hiszünk.

Lenke. (vigan.) Alig ha nem! Bohóságot fecsegtünk össze. Ugy van az jól minden, amint okos és jó szüleink intézik; míg ha beteljesülhetne, amit gyerekésszel mi kívánunk...

Béla. — Jaj, ne is mondjad tovább! Boldogtalan keserves állapotba jutnánk iziben. Hol a könnyem? Hadd olvassom tovább ezt az érdekes szép történetet!

Lenke. — En meg varrok a bubámnak új ruhát. Olyan kellemesen elmulatgatok vele!

HESS LÉGY!

*Hess légy, ne szállj rám,
S ne szállj a Viczámra!
Ernyő, borulj rám...
Jaj, ha reánk szállna!...*

*Balgaság! Mért ez iszony?
Miránk semmi vágya...
Kis méhike, az bizony,
Száll rá a virágra.*

FÜLESKE KALANDJAI.

— Tréfa. —

(Képekkel a 217., 220. és 221. lapokon.)

VALAMENNYI szomszéd azt vallotta, de maga Csacsi apó sem igen tagadhata, hogy a fiatal Füleske nagyon kiütött a familiából. A Csacsi nemzetségnek apraja-nagyja mindenkor nagyon csöndes, szelid természetű volt; szeretett nyugalmasan eltűnődni, ha nem volt szénája; jól

lakott szalmával s mégsem panaszkodott. A türelméből soha sem fogyott ki.

Nem ilyen volt bezzeg Füleske! A türelmet, nyugalmat hirből sem ismerte. Örökké fészkelődött és maradhatatlankodott, a jó öreg Csacsi apó alig birt vele. Mikor a többiek a legédesebben szunyókáltak, Füleske garabonczás módon ficzánkolt és ha Csacsi apó békességre intette, Füleske makranczosan felelé:

— De mikor olyan unalmas!

Hiszen, igaz, ami igaz, Csacsi apó nem sok mulatságot szerezhettek a családjának; de viszont bajuk sem volt semmi, hát beérhették vele. Mert hányan vannak, akiknek szintén nem jut ki a mulatságból, de bajuk igenis van? Csak hogy Füleske erre azt felelte:

— Az ő bajuk, ha van bajuk. Azért én mégis unatkozom.

— Jól van no! szólt Csacsi apó. Hát majd holnap, ha szép idő lesz, elviszlek mindnyájatokat egy nagyobb kirándulásra.

Nagyon megörültek neki; de másnap reggel annál inkább lekonyult a fülök.

... ELHELYEZKEDETT A TŰZ MELLETT. (Lásd a 218. lapon.)

Mert arra ébredtek, hogy javában esett az eső.

— Már így nem mehetünk, szólt Csacsi apó.

— Dehogyan! békétlenkedett Füleske. Az a kis eső nem nagy sor. El is fog állani nem sokára.

— Megvárjuk, míg eláll. Ha kiderül, elindulunk. Eső után annál kellemesebb lesz.

Mindnyájan belenyugodtak, csak Füleske rázta durczásan a fejét. Kiállt az ajtó elé.

— No bizony! Nevetséges! Megijedni egy kis esőtől! Mindjárt el fog állani,

tudom én azt. Én ugyan nem kuczorgok itt, hanem neki indulok.

Iziben el is iramodott, még csak paruplit sem vitt magával. Szaporán nyargalt, nehogy Csacsi apó vissza hívhassa vagy éppen fülön fogva kísérje haza. Csak mikor már jó messze volt és nem köllött félnie hogy haza kényszerítik, akkor kezdett lasabban lépegetni és egy kicsit körül nézegetni.

Legelőször is azt vette észre, hogy bőrig átázott. Csak úgy csurgott az eső-lé végig az orrán, hátán, farkán, mivel hogy az eső nem csak nem szünt, hanem még erősebben zuhogott.

— Haszontalan esője! Nem volt már elég belőle? Mit nem kotródik már odább az a felhő?

Am a felhő csak ontotta tovább az esőt, pedig szakadó záporban álldogálni, sétálgatni nem igen kellemes. Mi tagadás, Fülekének az jutott eszébe, hogy talán jobb dolguk van azoknak, akik otthon kényelmesen nyújtózkodnak a szárazon.

— De most már nem térhetek haza. Már észre vették, hogy megszöktem. Nevetnének, ha ilyen csuron vizesen állitanék be.

Neki magának éppenséggel nem volt nevetős kedve, váltig szeretett volna földél alá jutni. Nagy örömére meg is pillantott nem nagy távolságban egy házikót, melynek füstölt a kéménye és tárva állt az ajtaja. Nem is sokat gondolkozott, hanem neki iramodott és csakhamar betoppant az ajtón.

Tágas helyiségbe jutott. A tüzhelyen lobogó láng fölé katlan volt elhelyezve, mellette pedig Liba néni üldögélt és halk gágogó nótát dudolva bámult a tűzbe. Ugyancsak meglepődve pillantott föl, mikor Füleke csuron vizesen ott termett előtte.

— Kedves Liba néni, szólta Füleke. Nagyon esik... szabad itt megvárnom, míg eláll?

— Hogy ne? felelé a jó szívű Liba néni. Ülj ide a tűz mellé, száritkozzál meg, fiacskám.

Füleke nem mondatta ezt magának kétszer, elhelyezkedett a tűz mellett (Lásd a képet a 217. lapon.) és vigan beszélgetett Liba nénival, aki mindjárt meghívta egy csésze teára is.

— Ha nem sietős az utad, megvárhatod. Kissé lassan forr föl a víz, mert vizes a fa... nincs is több... ezt is alig tudtam össze szedni. Aztán meg nagyon is kell vigyáznom, hogy a katlan föl ne düljön, mikor a fát alája rakom... Nagy baj volna, he feldülne; nem volna min forralni másodszor. Ilyen esőben nem lehet száraz galyat találni.

Liba néni jóízűen csevegett, Füleke pedig hallgatta, mignem egyszerre sirás hallszott a szomszéd szobából. Liba néni aggódva szólta:

— Ejnye no... már fölébredtek a libuskáim, pedig még nincs készen a reggeli. Csititanom kellene őket... Jó, hogy itt vagy, Füleke! Vigyázz addig a tűzre meg a katlanra, míg visza térek. Csak kevés fát rakj egyszerre a tűzre... és óvatosan, hogy a katlan föl ne billenjen.

— Bizza csak rám, Liba néni! Lesz rá gondom.

Liba néni sietve távozott, Füleke pedig dologhoz látott. Voltaképen az lett volna a dolga, hogy szépen nyugodtan ülve maradjon és ha majd lohadni kezd a láng, egy-egy darabka fát tegyen rá. De Füleke nem azért volt az a maradhatatlan Füleke, hogy nyugodtan üljön.

— Nem is csoda, ha nem forr a víz, mikor ilyen csöpp tűz van alatta. Jobban meg köll rakni . . . majd forr akkor mindjárt!

Fölszedte mind a fát és egymásra dobálta a tüzre, nem is nézte, hogyan. Lett is iziben látszatja: a nagy csomó fa a katlanra dült, a katlan fölfordult, a már forni kezdő víz pedig kiömlött, fele a tűzbe, fele a Füleke lábaira. A tűz sistergett, Füleke ordított s a nagy zajra Liba néni ijedten rohant be.

— Mi baj? Mi történt?

A következő pillanatban már látta, mi történt. Persze hogy nagyon megharagudott.

— Jaj, te semmiházi garázda ficzko! Hát ezért biztam meg benned? Vége a reggelinknek! No, nem is viszed el szárazon!

Neki rohant, nem is egymaga, hanem vele együtt még egész sereg mérges kis liba. Tépték, csipték szegény Füleket ahol érték, kivált a lába szárát, pedig az már úgy is fölhólyagzott a forró víztől. Bömbölt, ordított, rugdalózott Füleke; de sok lud még csacsit is győz s végre nem tehetett egyebet, mint hogy megtépázva, leforrázva csufosan megfutamodott.

Kirándulása eddigi folyásával nem volt tulságosan megelegedve, kivált hogy már nagyon éhes is lett, mert hazulról még reggelizés előtt szökött meg. No de legalább az eső már megszűnt, most tehát jóra fordulhat minden.

Épp a folyó partjára ért, mikor ezt gondolta. A víz szélén ott álldogált Gólya bácsi és mozdulatlanul nézett a vízre.

— Mit csinál, Gólya bácsi? kérde Füleke.

— Láthatod. Halászok.

— És fogott már sok halat?

— Nem igen. Azok a semmiházi halak olyan fürgék, hogy mire a csőrömmel lecsapok a vízbe, már messzire elusztak.

— Hahaha! Nem is jól csinálja a dolgát, Gólya bácsi.

— Mit tudsz te bele, bikficz? Te akarsz megoktatni, hogyan kell halat fogni?

— Igen is. Mert ha a csőrét lenn tartaná a vízben, mindjárt bekaphatná a halat. Meg is mutatom, hogy én iziben fogok akár tizet is.

Ráhajolt a vízre és bele dugta az orrát. Épp akkor egy éhes nagy hal uszott arra és megpillantván a Füleke orrát, ezt valami jó falatnak nézte, bele is harapott. Füleke ijedten kapta föl a fejét, de vele a halat is, mely erősen bele vágta a fogait s Füleke orrába és most lefityegett róla. Az orrára pedig Füleke nagyon kényes volt, fájt is szörnyen, amint a hal éles fogai marczangolák. Rémulten bögve futkosott ide-oda (Lásd a képet a 220. lapon.) rázta a fejét, míg Gólya bácsi messziről nevette. A hal pedig csak nem akart lepottyanni.

— Jaj nekem, végem van! Leharapja az orromat! Világ csufja lesz belőlem!

Végre is Gólya bácsi mentette meg, mert oda ment és bekapta a halat, mondván:

— Köszönöm, Füleke! Nagyon jó volt. Folytasd, fogj még több halat.

De Füleke megelegelte a halászatot. Sajgott az orra, de a leforrázott lába is. Mivel pedig e közben a nap már kisütött, az jutott eszébe, hogy haza megy. Hát ha Csacsi apó most már rágondolja magát a tervezett kirándulásra?

Ebben nem is tévedett. Csak az a kis

... BÖGVE FUTKOSOTT IDE-ODA. (Lásd a 219. lapon.)

hiba
meg.
talált
átszó

le F
tozo
rossz

hiba történt, hogy Füleskét nem várták meg. Mikor ő haza ért, az ajtót csukva találta. A szomszédból pedig Röffencs ur átszólt a kerítésen:

— Megjöttél? Nagyon keresett ám az apád. Azt izeni, hogy mulass kedvedre estig, amikorra ők haza térnek.

Fáradtan, átázottan, étlen-szomjan dült

RÖFFENCS ÁTSZÓLT A KERÍTÉSEN.

le Füleske a küszöbre s keservesen sohajtozott egész estig. Még soha sem volt ilyen rossz napja, de nem is felejtette el. Jóra-

való, türelmes kis csacsi lett belőle, úgy hogy többé ilyen baja nem esett.

ÉLŐ SZOBOR.

Zoltán, játszunk szobrocskát!
A szobor majd én leszek ...
A virágot hódolatkép
Lábaimhoz te teszed.

Míg szeded a virágot,
En addig kapaszkodom ...
És e czölöp lézen aztán
Az én emlék-oszlopom.

Megvan! Szobor vagyok már! ...
Boldogító gondolat! ...
És most, Zoltán, kezdődjön meg
A virágos hódolat.

A CSODA-DOKTOR.

HIS szeretitek, ugy-e? Mit? Hogy nem ismeritek, nem tudjátok ki az? Dehogy nem! Hányszor segített ki száz-féle bajból, amin nem tud segíteni se doktor, se patika!

A kis Bözsike nagyot puffanva esett le a lépcsőn. No, nem hal bele, nem esett nagy baja. De fájni nagyon fáj az ütődés. Sir is keservesen. De jön a csoda-doktor és hogy, hogy nem: Bözsike megnyugszik, már nem sir, elfelejti a fájdalmat és mihamar vigan játszik újra.

Béla az kemény gyerek. Nem csak megütötte, de meg is vérezte pajkoskodásában a kezét-lábát. Oda se neki. Igen, de a kabátja ujja és a nadrágja szára is szét-hasadt és ez már nagyobb baj. A haragos apa a nádpálczát keresi, de jön a csoda-doktor, elmulik az apa haragja, megszünik a Béla félelme, szépen helyre van igazítva kabát, nadrág, nincsen semmi baj.

Ennél még komolyabb a Linka baja. Olyan nehéz az a leczke, hiába is fog bele, nem megy be az ő szegény fejcskájébe, szegényt fog vallani. Jön a csoda-doktor s ime az a makacs, nehéz leczke szépen belefér a Linka fejcskájébe, még dicséretet is arat az iskolában.

Leszakadt gomb, törött játék, megvágott ujj, kicsi baj és halálos betegség mind tőle vár és nyer orvoslást. És mikor a gyermekből már embrenyi ember lett s az élet rögös pályáján sulyos csapásoktól sujtva már-már kétségbe esett, mert mindenki elhagyta; a csoda-doktor új erőt és bátorságot önt beléje s megmenti a csüggedéstől.

El sem lehet azt számlálni, hány ezerféle módon segít. Napfényben esőben, örömben bánatban, inségben bőségben, egészségben betegségben mindig csak ő a leghivebb, önzetlen gondviselő.

Most már bizonynyal tudjátok, ki ez a minden bajban segítő páratlan csoda-doktor? Hiszen ott van mellettetek, ott öröklik fölöttetek a drága jó édes anya!

Tamás bácsi.

JANIKA A TÜKÖRBEN.

— Szüreti történetke. —

KONGANAK az üres hordók végig az utcákon, pattog az ostor a fiuk kezében. Örömmel készülnek a szüreti napokra. Géza és Jani is vigan nyargalásznak a hosszú vessző-paripán, melyet az öreg vinczellér épp az imént vágott egy somfa bokorról.

Oda benn apuska a hordókat szagolgatja, vizsgálgatja, nem penészesek-e? Mert bizony öreg hiba volna, ha azt a jó új bort elrontaná. Anyuska pedig sűrög-forog, rakogatja az edényeket, készülődik a holnapi szüreti ebéd főzéséhez.

Margitka, a legkisebbik testvér, tipeg-topog, hol ki, hol be, a bábuít rakogatja kosárába, mert a baba kisasszonyoknak is részt kell ám a szüreti mulatságban venniük. Oda is megy még ötödször is, megkérdezi:

— Anyuskám! Hányat is alszunk még szüretig?

Reggel alig pitymallik, már Géza és Jani bejárták a szomszédokat, össze hívták szüretre a pajtásokat. Jönnek a szedő asszonyok és lányok is, indul a szüretelő menet. Van öröm!

— Én viszem a puttonyt, én! kiált Géza.

— Ugyan hova gondolsz? Hisz nagyobb az a puttony náladnál! szól bölcsen Jani.

— Félre, apróság! Nem nektek való ez! kiált közbe Károly komolyan és vállára akasztja a puttonyt.

Erre csönd lett, mert Károly nagyon tekintélyes egyéniség: negyedik gimnazista.

— Én beülök a puttonyba, Károly! könyörög a kis Margitka.

Károly bele teszi és viszi a présházba.

— Hoztam egy puttony szőlőt!

A kádba akarják önteni, de fölnevet a puttony fenekéről a Margitka szőlő-moszat, mosolygós arcozokája. Nevet apuska is, anyuska is, kiveszik a furcsa szőlő-fürtöt. Anyuska mindjárt a kezibe nyom egy

pogácsát, szalad is vele Margitka vissza a szüretelők közé.

Telik a nagy kád, mire pedig delelőre ér a nap, elkészül a pompás gulyásos-hus, már hangzik az anyuska csengő hangja:

— Gyerekek! Ebédelni!

Kiviszik a bográcsot a nagy diófa alá, megtámogatják és körül ülnek. A gyerekek kezében cserép tányér, bádóg kanál; de milyen jó izü lesz ebből a gulyás-hus!

Anyuska osztja a levest sorba. Egyszerre csak nagyot kaczag Janika.

— Ugyan mit nevezsz te Janika?

— Anyuskám, nézd csak! A fiuk mind a hányan milyen maszatosak! És úgy ülnek ide az ebédhez!

Alig mondta ezt Jani, már eltakarta az arcát és csupán az ugyancsak bemázolt ujjai közül kandikált ki, mert eszébe jutott, hogy »bagoly mondta a verébnek: nagyfejű!« A fiuk egymásra néztek. Persze, mind fülük »szüretes«, azaz maszatos volt. A mama pedig oda ment Janikához.

— Te bizonyosan tiszta vagy, mondá. Hadd lássam arczodat!

Jani könyörgött, de hiába. Elő tünt az ábrázata... még maszatosabb volt, mint a többié.

Volt nagy nevetés, tapsoltak a mamának. Ez pedig egy kis tükröt kerített elő és oda tartotta Jani elé. Janika félve sandított bele a tükörbe és szörnyűködve látta, hogy ő még sokkal maszatosabb a többinél!

A mama pedig szeliden szól:

— Kicsi dolog ez, de mégis jegyezzétek meg jól, fiaim. Ne szóljatok meg, ne ítéljétek el könnyedén másokat, míg magatok tükörbe nem néztetek, még pedig nemcsak külsőleg, hanem belsőleg is. Mert, lám ugy-e: mennyire felsült most Janika hogy nevetett és megszólalt titeket? Pedig a tükör megmutatta, hogy ő még nálatoknál is maszatosabb.

Jolán néni.

REJTETT NEVEK.

*Előlről, visszaról egy értelmet adok,
Gazdának szükséges hasznos eszköz vagyok.
De ha egy t betűt ragasztol elbém,
Játékszer leszek vig emberek kezében.
Ha pedig egy z-vel fejelsz meg: azt látod,
Hogy magadra ölthetsz, akár a kabátot.*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Leány-történetek.”

Elbeszélések, az ifjúság számára írta Halden Erzsébet; négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 12-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Bethlen Gábor.

Helyesen fejtették meg: Förster Margit és Gyula, Pap Lilike, Herzog Dora és Vilma, Nagy Lenke, Vilma és Ernő, Fáber Riza, Dominig Ilonka és Erzsike, ifj. Metzger Ede, Mérey Dalma, Szvétek Ilonka, Kövesi Jenő, Jákó Margit, Fischer Blanka és Irén, Véghegyi Lajoska, Szakáll Paula, Fuss Eveline, Kaiser Jenő, Ranschburg Béla, Geréb Andor, Cselkó Gizi és Ilona, Desbordes Saphinette, Jungenfeld Rudolf, Büben Aladár, Kazy Péter, Lintner Fancsika, Borhy Margit, Szantó Olga és Ernő, Földváry Géza, Vachott Ida, Materny Rózsika és Margit, ifj. Vojnich Guido, Agfalvi Endre, Csépany Béla, Pruzsinszky Gábor, Borbély Margit és Gyula, Szent-Iványi Ella és Marianne, Mándy Gizella, gr. Lázár Tibor, ifj. Schiller Miklós, Vig Béla, Szentirmai Imre, Poór Erna, Hertelendy Bandi, Morvay Iluska, Hatschek Adrienne, Trebitsch Károly, Szohner Tivadar, Deutsch Róza, Lengyel Margit és Kálmán, Beke Berté és Gyula, Uferbach László, Somogyi Jolán és Jenő, Koós Miczike, Kilczér Gyula, Pressburger Margit, Maly Nándorka, Fellegi Vilmos, Kiss Margitka, Bayer Anti, Kerekes György, Dengl Miklós (örömmel látlak téged is kis hiveim sorában. Aki sajtóhibát vesz észre, persze hogy kiigazíthatja a helyes értelem szerint. *F. b.*), Schuch Ilus, Naschitz György, Hoffmann Valika és Elemér, Csatóry Jani, Solymossy Paula és Ilona, Medveczky Gyurika és Sándorka, Ádámffy Jolán, Hollós László, Záborszky Mariska, Géza és Jenő, Temesváry Laczika, Ra-

gályi Etus és György, Komlós Magda (A te írásod? *F. b.*), Ferencz Ella, Székly Ilona, Hirsset (?) Emma, (Gondatlan, elhányt írás.), Ján Aurora, Büchler Jenő és Helena.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Somogyi Jolán és Jenő, Keckeméten*, kiknek a jutalom-könyvet (»A hősök«, görög tündér-mesék, gyermekek számára írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágost*, hat könyomatu képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Fellegi Vilmos, Somogyi Jolán és Jenő, Komlós Magda, Trebitsch Károly, Zorkóczy Atala, Ferencz Ella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szakács Lupi. Politikai heti események leírása nem való a *Kis Lapba*. Am azért szívesen ismerem el, hogy azokat a választási rugaszkodásokat ügyesen irtad le. — **Dorina néni.** Bagoly-e vagy Beguly? Mert a kényelmes kézirat az ismert szó vagy név körül nem okoz zavart; de már az ismeretlen tulajdon-névnél szükség van a szabatos írásra. Meg egy-egy pontja is homályos. Nem egymásba gyürni, de külön, apró, világos mondatokba szedni az írást, ez most az új, és, valljuk meg, a helyes irány. Egészben persze kedves és ennél fogva néhány rajzocska díszében fog világgá derülni, megjegyezvén még azt, hogy a *Kis Lap* közönsége és a *B. J.-é kétféle*. — **Pruzsinszky Gábor.** Azt kérde: kihuzzák-e egyszer a te nevedet is? Honnan tudjam én azt? Érd be vele, hogy a Forgó bácsi bő kucmájában benne van a te neved is, mint ahogy benne van minden megfejtőé. Melyitők neve kerül ki onnan, szerencse dolga. — **K...** né Nem is értettem meg teljesen, becses válaszában hova czéloz. — **Vacholt Ida.** Amely elbeszélés, vagy versike egyszer már megjelent a *Kis Lapban*, azt másodsor közölni nem lehet. Ilonka bizony kölcsön adja nektek, ha biztosítjátok felőle, hogy a kötetében kárt nem tesztek. — **Friedmann Ernő.** A rejtvényekből néhányat besoroztam. A többi keveset ér. Szerdán esti 6—7. Jövőre gondosabb írást ajánlok. — **Zarkóczy Atala.** A versike gondolata kedves. Epp ezért érdemes is az átdolgozásra, amire, fogyatekos rimeinél fogva, nagyon rászorult. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Sz. J. (még a neve is olvashatatlan) olyan küszán irt, gondatlan levelet küldött, hogy nem foglalkozhatok vele. *F. b.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.